

[Gerda Møller.]

inden for det medicinske studium. Men mens lovforslaget dengang gik ud på at udvide ordningen for den kliniske undervisning med to ekstra undervisningsenheder for at opnå et så højt kvalitetsniveau i den lægevidenskabelige uddannelse som muligt, så går det nu fremsatte lovforslag ud på at indskrænke undervisningskapaciteten i forbindelse med den kliniske studenterundervisning, for at der kan blive balance imellem tilgangen til studiet og uddannelseskapa- citeten. Ministeren venter et fald i tilgangen til studiet på grund af det store antal læger fremover i forhold til behovet og den deraf følgende fare for arbejdsløshed. Før i tiden sagde man, at det regulerede sig selv; så snart der kunne spores en vis overproduktion inden for et vist område, så faldt tilgangen til det pågældende studium automatisk. Men sådan er det ikke helt mere, og det er derfor efter vor mening et spørgsmål, hvor længe det vil være forsvarligt ikke at indføre en eller anden form for adgangsbegrænsning.

Det er ikke, fordi vi i det konservative folkeparti ligefrem er yndere af adgangsbegrænsning, men på den anden side må det være folketingets pligt at sørge for, at de studerende får en så god og forsvarlig uddannelse som muligt, og at såvel samfundet som de menneskelige ressourcer udnyttes bedst muligt. Man kan nok sætte spørgsmålstegn ved uddannelsens kvalitet, hvis antallet af medicinske studerende ikke falder af sig selv, men langt overstiger grænsen for det antal patienter, som er til deres rådighed i den kliniske undervisning. Og man kan vel også sætte et spørgsmålstegn ved, om ikke det vil påvirke uddannelsen efter embedseksamen.

Endelig er der jo også en grænse for, hvad der er brug for fremover af læger, og for, hvor mange flere, end kapaciteten kræver, samfundet har råd til at udanne.

Jeg vil egentlig også godt benytte lejligheden til at spørge undervisningsministeren om, hvor langt den gruppe, der arbejder med studenterregistrering, flere afgangsniveauer osv., og som blev nedsat efter det møde, vi havde i undervisningsudvalget sidste år på Marienborg, er kommet med sit arbejde.

Alt i alt beklager vi altså, at der ikke snart bliver taget en politisk beslutning om adgangsbegrænsning til universiteterne, og

vi beklager også, i modsætning til hr. Camre, at helhedsplanen for de videregående uddannelser er sat i stå af hensyn til arbejdet med folkeskolereformen, for vi kommer jo alligevel ikke uden om en eller anden form for tilpasning af udbuddet af kandidater til samfundets behov. Ellers skulle vor økonomiske situation da blive meget bedre inden for en overskuelig fremtid, og det er der jo ikke meget udsigt til. Men jeg forstår også, at undervisningsministeren ikke vil udelukke begrænsninger på enkelte områder — det har hun i hvert fald udtalt i et interview for nylig i AC Debat — og mon så ikke det medicinske område er et af dem, der trænger sig på? Det synes i hvert fald prognoserne at vise.

Med hensyn til selve lovforslaget så er dette jo meget kort, men bemærkningerne så meget des længere, og det fremgår af dem, at der er en del problemer, først og fremmest med hensyn til finansieringen af det eventuelle byggeri ved amtssygehusene i Herlev og Hvidovre, som nødvendiggøres af en eventuel klinisk studenterundervisning dér, men også med hensyn til kapaciteten i Århus i forhold til kapaciteten i København og med hensyn til de forøgede økonomiske skævheder til, mener jeg, Århus' ugunst på grund af ophævelsen af undervisningssengeordningen dér.

Disse problemer egner sig efter min mening bedst til behandling i udvalget, og da også mit parti har den opfattelse, at der ikke bør foretages betydelige investeringer til anlæg af enheder, som eventuelt vil være overflødige om nogle år, så er vi indstillet på et hurtigt og grundigt udvalgsarbejde.

Kristine Heltberg (SF):

Det tilsyneladende så uskyldigt udseende lovforslag, vi har i hænderne i øjeblikket, rummer mildest talt en hel del af det, der populært kaldes for ugler i mosen. Der er en masse problemer omkring det og en hel masse store spørgsmål, der mere eller mindre direkte er involveret i sagen.

Det er jo ikke sådan, at vi på forhånd kan afvise, at der kan laves en masse fornuftige regler og træffes fornuftige beslutninger, når man ser på selve lovforslaget alene, men giver man sig til at læse bemærkningerne, der som sædvanlig, og det må de da roses for, er meget fyldige og meget instruktive,